

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαν . . . δρ. 7.—

Ἐξάμηνος . . . " 4.—

Τρίμηνος . . . " 2.15

Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἔτησίαν φρ. χρ. 8.—

Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 31

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

Ἀμέσως τότε ὁ Φραγκίσκος ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην πολυθρόναν, καί, βαδίζων μετὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του, ἐφθασεν εἰς τὸν διάδρομον. Εὐρῆκεν ἐκεῖ τὸν Γάστων, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν σκοπιάν του, καὶ τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος, ἐξυπνήσας ἐπὶ τέλους, παρηγορεῖτο ποῦ ἔχασε τὸν ὕπνον του μετὰ μίαν τεραστίαν φέταν ψωμί, σκεπασμένην μετὰ παχὺ στρώμα ἀπὸ τυρί, τὴν ὁποίαν κατεβρόχιζεν.

— Ὁ κ. Μορσένξ ἔχει ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, θά του 'πῶ κατὰ περίεργα πράγματα!

Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε τίποτε περισσύτερον ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ὀλίγην ὥραν κατόπιν, ὁ κ. Μορσένξ ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ κατάλυμά του τοὺς τρεῖς νέους· ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμεν, ὑπῆρξε θερμότητι. Ἀλλὰ δὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ αὐτοὺς, ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ἐπιφορτισμένος μετὰ ἐπείγουσαν ἀποστολὴν διὰ τὴν Φλάνδραν, δὲν ἔβλεπε τὸ μέσον νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του καὶ τοὺς τρεῖς, ἰδίως τὸν Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφαίνετο παραπολὺ μικρός.

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, θά σας ἀποδείξω τώρα καὶ ὅλας ὅτι ἤλθαμεν εἰς πολὺ καλὴν στιγμὴν διὰ σᾶς.

Καὶ ἐκάθησε καὶ διηγήθη εἰς τὸν κ. Μορσένξ τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρυφακούσῃ ἐκεῖνο τὸ πρωί.

Ὁ κ. Μορσένξ ἔμεινεν ἔκθαρμος.

— Τώρα τὸ ἐννοῶ, ἀνέκραξεν ἔπειτα· αὐτὸς ὁ λόρδος εἶνε μυστικὸς ἀπεισταλμένος τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβεμάρλης, ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὴν ἐχθρὴν φρουρὰν τῆς Δεναίν' μετὰ κατεσκόπευσεν ἕως ἐδῶ, καὶ τώρα, διὰ νὰ πάρῃ τὰ ἔγγραφα μου, θά

μου στήσῃ βέβαια παγίδα στὴν παγίδα...

— Εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν θὰ πέσετε, διέκοψε μετὰ τόλμην ὁ Φραγκίσκος.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον, ἱπποτάκο μου; ἠρώτησεν ὁ κ. Μορσένξ, χαμογελῶν, μ' ὅλην τὴν ἀνησυχίαν του, διὰ τὸ ἥρεμον θάρρος τοῦ μικροῦ Ἑστιράκ.

«Α! τοὺς ἀχρεῖους! ἔκλεψαν τὰ ἄλογα!»
(Σελ. 242, στ. α'.)

— Διότι ἡμεῖς θά σας παρακαλέσωμεν ταπεινότερα νὰ μας ἐπιφορτίσετε μετὰ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα.

— Εἶνε τρέλλα αὐτό που λέτε, παι-

διά μου! σεῖς εἶσθε παραπολὺ μικροί.

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, παρενέβη μετὰ ζήσεως ὁ Γάστων, ἐμεῖς θὰ περάσωμεν ἐκεῖ ποῦ δὲν περνᾶτε σεῖς.

Καὶ συνηγορῶν μετὰ πολλὴν εὐγλωτίαν ὑπὲρ τῆς αἰτήσεώς των, τὸν ἔπεισε νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας των· τὸν διεβεβαίωσε διὰ τὴν φλογερὰν των ἀφοσίωσιν, διὰ τὴν μεγάλην των ἐπιθυμίαν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν βασιλεῖ· τέλος τὸν ἔκαμε νὰ πείσθῃ ὅτι δὲν θὰ εὕρισκον εὐνοϊκώτερον τρόπον παρουσιάσεως ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου Ἀρτανιάν. Τότε ὁ κ. Μορσένξ ἐνέδωκε.

— Καλὰ, θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σας. Θὰ πάρετε τὰ ἄλογά μου, τὰ ὁποῖα εἶνε δυνατὰ καὶ συνειθισμένα νὰ παίρνουν μακρυνοὺς δρόμους μετὰ τὸ τρέξιμον. Ἀλλὰ, ὅταν φθάσετε εἰς τὴν Φλάνδραν, διπλασιάσατε τὴν προσοχὴν σας, διότι ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος ἔχει ἐκεῖ σκορπισμένους πολλοὺς κατασκόπους καὶ πολλὰς ἐνέδρας. Συλλογισθῆτε ὅτι ἐμπιστεύομαι εἰς τὰ χέρια σας τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας, καὶ ἵσως τὴν σωτηρίαν τῆς Γαλλίας! καὶ ἀναχωροῦντες ἀποφασίσατε ἢ νὰ πέσετε νεκροὶ ἢ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὴν ριψοκίνδυνον ἀποστολὴν σας.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐγὴν, οἱ τρεῖς φίλοι μας ἀνεχώρησαν μυστηριώδως ἀπὸ τὸ Φονταινεβλώ, χωρὶς κανεῖς νὰ τοὺς ἐννοήσῃ.

Εἶχαν περάσῃ μερικαὶ ὥραι ἀπὸ τὴν στιγμὴν που εἶχαν ἐκκινήσῃ οἱ νεαροὶ ἄρχοντες τοῦ Ἑστιράκ, ὅταν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος εἶχε κρυφακούσῃ νὰ συνομιλῇ

μέ τον πανδοχέα, έπήγε καί τον συνήνη-
τησεν εἰς τήν μεγάλην χαμηλήν αἴθου-
σαν, ὅπου εἶχαν ἀκουσθῇ αἱ πρῶται
ἐκμισθηρεύσεις των.

— Λοιπόν, μαστρο-Χάνσπαχ, τόν ἡ-
ρώτησε, τί κάμνει ὁ κ. Μορσένξ;

— Κοιμάται βαθύτατα, εἰς τὸ δω-
μάτιόν του, λόρδε μου.

— Πῶς; δὲν ἔφυγεν ἀκόμη;

— Οὔτε διαταγὴν καὶ ἔδωκε διὰ τὴν
ἀναχώρησίν του. . .

— Περίεργον! . . . "Α! ἐλθσμένη-
σα. . . Αὐτοὶ οἱ νέοι ποῦ ἐξητοῦσαν νὰ
τον ἰδοῦν;

— Τοὺς ἐδέχθηκε, λόρδε μου! φαί-
νεται μάλιστα ὅτι τοὺς ἔκαμε πολὺ κα-
κὴν ὑποδοχὴν! διότι ἐπλήρωσαν τὸν λο-
γαριασμὸν των χθὲς τὸ βράδυ, καὶ σή-
μερα τὸ πρῶτ' ἐσηλώθησαν καὶ ἔφυγαν
τὰ ξημερώματα. . .

— Μπᾶ! . . . ἔφυγαν αὐτοὶ λοιπόν...
Μά, γιατί ὄχι; . . . Μαστρο-Χάνσπαχ,
ὁδήγησέ με, σὲ παρακαλῶ, εἰς τοὺς
στούλους σου.

"Ο πανδοχεὺς ὑπήκουσεν ἀμέσως·
ἀλλὰ ὅταν ἔσπρωξε τὸ βαρὺ θυρόφυλ-
λον τοῦ σταύλου, ἐτινάχθη ἕως ἐπάνω
ἐνώπιόν του τὸ ἄλογο τὸ καταγόμενον
ἀπὸ τὴν Τάρβην, τὸ ἀλογάκι, τὸ ὁποῖον
εἶχε δανείσῃ ὁ Πλανσέτος, καὶ ἡ ἡ-
μίονος τοῦ Πέτρου, ἀνεκάτευσαν μὲ τὰς
μύτες των τὸ παχνί! ἀπ' ἐναντίας, τὰ
τρία καλλίτερα ἄλογα τοῦ κ. Μορσένξ
εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

— "Α! τοὺς ἀχρεῖους! ἐφώναξε μὲ
θυμὸν ὁ πανδοχεὺς· ἔκλειψαν τὰ ἄλογα
τοῦ Γάλλου εὐπατρίδου!

— Εἴσθε ἡλίθιοι, Χάνσπαχ, ἀνέκρα-
ξεν ὁ λόρδος, μανιώδης· ἂν ἐπῆραν τὰ
ἄλογα, τὰ ἐπῆραν κατὰ διαταγὴν τοῦ
κ. Μορσένξ. Καί, ἂν τοὺς ἔδωκε τὸσον
καλὰ ζῶα, σημαίνει ὅτι τοὺς ἐπεφόρτισε
μὲ τὴν ἀποστολὴν του. Ἐμπρός, ἐλάτε
γρήγορα νὰ μου πῆτε τὰ χαρακτηρι-
στικά αὐτῶν τῶν τριῶν κατεργαρέων,
καὶ τὰ ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά.

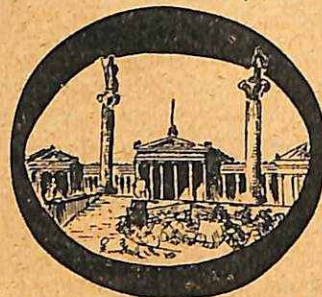
"Ο ξενωδόχος, σπεύδων νὰ ἐπανορθώ-
σῃ τὸ σφάλμα του, ἔδωκεν εἰς τὸν λόρ-
δον, ὅσον ἡμπόρυσεν ἀκριβεστέρως πλη-
ροφορίας. Δὲν ἐλθσμένησε νὰ του πε-
ριγράψῃ τὴν ἐξαιρετικὴν ὄρεξιν τοῦ Πέ-
τρου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σκληρῶς εἶχε δο-
κιμασθῇ ἡ τροφαποθῆνί του. Δυστυχῶς
ἐπειδὴ δὲν εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὰς ἄλ-
λας ἀνδραγαθίας τοῦ δευτεροτόκου τῶν
Ἑστιράκ, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρο-
φορήσῃ τὸν "Αγγλον ὅτι ἐκεῖνος ὁ
Γαργαντούας, ὁ Πέτρος, ἦτο συγχρόνως
καὶ δεῦτερος Ἡρακλῆς.

— Πᾶμε! ἐπιθύρυσεν ὁ ἄγνωστος·
τίποτε δὲν ἐχάθη ἀκόμη! "Ας προσπα-
θῶμεν νὰ τοὺς προσβάσωμεν ὅσον τὸ
δυνατὸν γρηγορώτερ!

("Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ "Αρμ.]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΗΓΗ

'Αγαπητοί μου,

ΚΑΛΟΣ ἔ-
κείνος φί-
λος τοῦ κ.
Δημάρχου
ὁ ὁποῖος
τῷ ἔστει-
λεν ὡς δῶ-
ρον ἀπὸ
τὴν 'Αγ-
γλίαν, ὑ-
γρὸν τι διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ καταδρέχων-
ται οἱ δρόμοι καὶ θὰ λείπῃ ἡ σκόνη, —
ἂν τὸ ὑγρὸν τοῦ ἀποδείχθῃ πράγματι
τόσον θαυματουργόν, πρέπει νὰ ἀνακηρυ-
θῇ ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης τῆς πό-
λεως. Καὶ ὅμως, — τί ἀχαριστία! —
δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω ἀκόμη οὔτε τὸ
ὄνομα του... Εἰξέβρω μόνον τὸ ὄνομα
τοῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐβαπτίσθη — πῶς
νομίζετε; — *ἀκορία!*

Παράδοξον βέβαια ὄνομα καὶ ἀτυχές,
ὕπενθυμίζον... ἀκόρια γιὰ ξυρίφια! ἀλλὰ
τὸ ὄνομα, καθὼς ξυρίζετε, δὲν τιμᾷ τὸν
ἄνθρωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρω-
πος ἢ τὸ πρᾶγμα νὰ εἶνε καλὰ καὶ ὠ-
φέλιμα. Φαντασθῆτε δὲ σεῖς ποῦ ζῆτε
εἰς τὰς κοινορτοστεφάνους "Αθῆνας, τί
ὠφέλιμος, τί εὐεργετικὴ, τί πολὺτιμος
θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ *ἀκορία*, ἂν θὰ ἔχῃ τὴν
ιδιότητα νὰ δεσμεύῃ εἰς τοὺς δρόμους
τὴν σκόνην, καὶ νὰ τὴν στερεοποιή, ὥστε
νὰ μὴν εἰσπορῇ νὰ τὴν σηκώσῃ ὁ ἀνε-
μος καὶ νὰ σχηματίσῃ τὰ φοβερά, τὰ ἀ-
παίσια καὶ ἀπερίγραπτα ἐκεῖνα σύννεφα,
μέσα εἰς τὰ ὁποῖα κολυμβῶμεν ὅλον τὸ
καλοκαίρι! . . .

Τὸ ὑγρὸν παρελήφθη ὑπὸ τοῦ κ.
Δημάρχου μέσα εἰς μεγάλη βαρέλια, καὶ
χάριν δοκιμῆς, κατεβράχῃ δι' αὐτοῦ μι-
κρὸν τμήμα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀφοῦ προ-
ηγουμένως ἡλεωσάνθη ἀπὸ τὴν σκόνην
ἡ ὁδοὺ τὸ ἐκάλυπτε. Τὸ τμήμα αὐτὸ
τῆς ὁδοῦ ἐμαύρισε, ἡλλαξεν ὄψιν, ἀλλὰ
νέα σκόνη δὲν ἐσχηματίσθη ἐκεῖ. Ὑ-
πάρχουν λοιπὸν βάσιμοι ἐλπίδες ὅτι ἡ
ἀκορία ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν τῆς,
καὶ ὅτι ἂν θὰ καταδρέχωνται δι' αὐτῆς
οἱ κυριώτεροι δρόμοι τῶν "Αθηνῶν, ἡ
πληγὴ τῆς σκόνης θὰ ἐκλείψῃ ἡ τουλά-
στατον θὰ μετριασθῇ. Ὅπως δὲ ποτε, πρέ-
πει νὰ παρέλθουν ἀκόμη ὀλίγαι ἡμέραι
καὶ νὰ γίνῃ καὶ τὸ δεῦτερον δοκιμαστι-
κὸν κατάδρεγμα, διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν.
Ὑπομονή!

Πολλὰ ἐσοφίσθησαν ἕως τώρα κατὰ
τῆς πληγῆς, ἀλλὰ κανὲν δὲν ἀπεδείχθη
ιατρικὸν σωτήριον. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀθη-
ναϊκὴ σκόνη εἶνε ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐ-
κείνας πληγὰς, ποῦ δὲν θεραπεύονται τό-
σον εὐκόλα. Μᾶς ἐβασάνιζεν ἀνέκαθεν,

καὶ τίς οἶδεν ἂν δὲν θὰ μᾶς βασανίσῃ αἰῶ-
νίως! . . . Ἡ σύστασις τοῦ ἀττικοῦ ἐδάφους,
ἡ ἔλλειψις φυτείας, ἡ μεγάλη κίνησις κάρ-
ρων καὶ ἀμαξῶν, καὶ ἡ ἀτέλεια τοῦ κα-
ταβρέγματος διὰ τὴν σπάνιν τοῦ ὕδατος,
ἰδοὺ οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους ἡ ἀθη-
ναϊκὴ σκόνη πληθύνεται καὶ αὐξάνει, καὶ
καλύπτει τοὺς δρόμους μὲ παχύτατον
στρώμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ὑποδή-
ματα τῶν διαβατῶν, ὁτιδήποτε χρῶμα
καὶ ἂν ἔχουν, βάφονται φαιοκίτρινα. "Ο-
ταν δὲ πνέῃ ἄνεμος, — καὶ εἰς τὰς "Α-
θῆνας πνέει ἄνεμος σχεδὸν καθημερινῶς,
— ἡ σκόνη σηκώνεται, καὶ θοριεύει, καὶ
καλύπτει τὴν πόλιν ὡς μὲ ὀμίχλην, καὶ
στραβόνει τὸν κόσμον, καὶ πλημμυροῖ τὰ
σπίτια, καὶ καταστρέφει ἐνδύματα καὶ
ἐπιπλά. Πήγαινε τότε νὰ κάμῃς περι-
πατον, ἢ ἀνζεσταίνεσαι τὸλμησε νὰ νοί-
ξῃς τὸ παραθύρον σου, ἢ στῆσε τραπέ-
ζιν νὰ γευματίσῃς εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἢ ἐ-
βγα εἰς τὸ μπαλκόνι σου νὰ πάρῃς ὀλί-
γον ἀέρα! . . . Εἶνε ἡμέραι, κατὰ τὰς
ὁποίας οἱ ξένοι οἱ παρεπιδημοῦντες εἰς
τὰς "Αθῆνας, ἀποροῦν καὶ ἐξίστανται
πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κατοικήται πόλις
μὲ τοιαύτην πληγὴν!

Τὸ καλοκαίρι οἱ κοινορτοστροφίλοι
τὸν χειμῶνα τὰ τέλματα τῆς λάσπης.
Τί βασανιστήριον, τυραννία! Καὶ τί
καταστροφὴ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα
πρέπει κανεὶς νὰ τρίβῃ, νὰ ξελασπώνῃ
καὶ νὰ ξεσκονίσῃ δεκάκις τῆς ἡμέρας!
Καὶ τί κίνδυνος διὰ τὴν υγίαν τοῦ δυ-
στυχοῦς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑπο-
χρεωμένος νὰ ἀναπνέῃ τὸν κοινορτοσπληθῆ
αὐτὸν ἀέρα καὶ νὰ γεμίξῃ τοὺς πνεύμο-
νάς του μὲ σκόνην!

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, καμμία ἀπὸ τὰς
περιφρήμας πληγὰς τῆς Αἰγύπτου, δὲν
εἰσπορῇ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν πληγὴν
τῶν "Αθηνῶν!

Καὶ ὅμως ζῶμεν! "Ολα τὰ κακά, καὶ
τὰ φοβερώτατα, τὰ συνεθίζει κανεὶς μὲ
τὸν καιρὸν. Αὕτῃ εἶνε ἡ φύσις τοῦ ἀν-
θρώπου, καὶ συνεθίζῃ, νὰ ἐξοικισθῇ,
νὰ ὑπομένῃ, νὰ ἐγκαρτερῇ.
Εἰξέβρετε ὅμως πότε ἀκριβῶς ἐξεγεί-
ρεται αὕτῃ ἡ φύσις, καὶ πότε χάνει τὴν
ὑπομονὴν τῆς; "Οταν παρεμβλῇ ἑξα-
φια μὴ ὑπόσχσεις, μὴ ἐλπίς βελτιώ-
σεως καὶ θεραπείας. Καὶ ἰδοὺ, τώρα μὲ
τὴν ἐλπίδα τῆς *ἀκορίας*, ἡ σκόνη μᾶς
φαίνεται φοβερώτερα. ἡ πληγὴ μεγάλη-
τέρα καὶ αὐτόχρημα ἀνυπόφορη. Νο-
μίζομεν ὅτι ἂν ἀποτύχῃ καὶ αὐτὸ τὸ
πειράμα, τετέλεσται, δὲν θὰ ἡμπορέ-
σωμεν νὰ ζήσωμεν πλέον εἰς τὰς "Αθῆ-
νας. Καὶ περιμένομεν τὸ ἀποτέλεσμα
ἐναγωνίως, ὡς νὰ πρόκειται περὶ ζωῆς
ἢ θανάτου! . . .

Δὲν εἶνε περίεργος ὁ ἄνθρωπος; Δὲν
εἶμαι περίεργος κ' ἐγώ, ποῦ σὰς ἐφλυά-
ρησα σήμερον τόσα διὰ τὴν σκόνην;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΟΥΛΑΣ

"Η Εἰρηνούλα εἶνε πέντε ἐτῶν. Τὴν
ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς ἑλαβὲ ἓνα ὠ-
ρατὸν δῶρον: ἓνα μέγαλον παπαγάλον
μὲ περὰ κόκκινα καὶ πράσινα. "Ο Κο-
κὸς — ἔτσι τὴν ἔλεγον τὸν παπαγάλον,
— εἶνε κουριασμένος ἐπάνω εἰς μίαν
ὠραίαν κολονίσσαν μὲ σκαλοπάτια δε-
ξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ πόδια του εἶνε δε-
μένα μὲ μίαν λεπτήν ἀλυσίδα εἰς τὴν
κολονίσσαν, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ
Κοκὸς εἰσπορῇ καὶ ἀνεβοκατεβαίνει τὰ
σκαλοπάτια, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐλεύθερος
νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ. . .

"Αμα τὸν ἔστησαν εἰς τὴν εἴσοδον, ὁ
Κοκὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ τὸ μά-
θημά του:

— Καλημέρα, Ρηνούλα! καλημέρα
Ρηνούλα! ὁ Κοκὸς πεῖνα. . . ὁ Κοκὸς
πεῖνα!

"Η Εἰρηνούλα ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ
παλαμάκια ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

— Μιλάει! μιλάει! καλὲ μιλά. . .
κ' ἐγὼ δὲν το ἤξευρα. . . Εἶνε λοιπὸν
καὶ πουλιὰ ποῦ μιλοῦν;

— "Ὡς φαίνεται, τῆς εἶπεν ὁ μπα-
μπᾶς τῆς.

— Περίεργον! καὶ τα καταλαβαίνω
αὐτὰ ποῦ λέγει! Δὲν το φανταζόμουν πῶς,
ἄμα μιλῆσῃ ὁ παπαγάλος, θὰ τον κατα-
λάβω ἀμέσως, ἔτσι εὐκόλα. . . Τόσον
καρὸ μαθαίνω γαλλικά, καὶ δὲν κατα-
λαβαίνω τίποτε! καὶ τὰ παπαγαλικά,
ἀμέσως τὰ ἐκατάλαβα! εἶνε λοιπὸν εὐκό-
λη γλῶσσα τὰ παπαγαλικά;

— Μά, δὲν μιλεῖ παπαγαλικά ὁ
Κοκὸς σου, μιλεῖ ἐλληνικά. . .

— "Α! καὶ μιλοῦνε ἐλληνικά ὅλοι
οἱ παπαγάλοι;

— "Ὀχι, μιλοῦνε τὴ γλῶσσα τοῦ τό-
που ποῦ κάθονται. . .

— "Ὡστε, ἄμα ὁ Κοκὸς πάῃ στὴν
Ἀγγλίαν, θὰ μιλᾷ ἀγγλικά; Τί ὠρατὸν!
"Ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ ἤμουν παπαγάλος,
γιὰ νὰ ξέρω τὴν γλῶσσα τοῦ κάθε τό-
που, ὅπου θὰ πάγω, σὰν μεγαλώσω. . .

"Ο πατέρας τῆς Εἰρηνούλας ἐπροσπά-
θησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν κόρην του ὅτι
οἱ παπαγάλοι ἐπαναλαμβάνουν μὲν ὅ,τι
ἀκούουν, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν τί λέγουν.
"Η Εἰρηνούλα ὅμως δὲν κατώρθωσε ν'
ἀντιληφθῇ καλὰ πῶς συνέβαιναν αὐτὸ τὸ
περίεργον φαινόμενον.

"Ἐφερεν ὅμως εἰς τὸν παπαγάλον,
καὶ του ἔδωσε νὰ φάγῃ.

Τότε ὁ παπαγάλος, ἀφοῦ ἔφαγεν,
ἀντὶ νὰ τῆς εἰπῇ εὐχαριστῶ, ἐκτύπησε
δυνατὰ τὰ περὰ του, καὶ τῆς ἐφώναξε:

— Ρηνούλα, Ρηνούλα! ἄμα κάνεις
ὑπαξίως, πάτα-πάτα, πάτα-πάτα ἐσένα! . . .

— "Α! ἀστεῖος εἶσαι! τοῦ ἀπήντη-
σεν ἡ Εἰρηνούλα· κόπιασε νὰ μὲ δερῇς!
Εἶσαι παραπολὺ μικρὸς ἐσὺ· ἐγὼ εἶμαι

μεγαλῆτερή σου, καὶ δὲν ξέρω ποῖος
ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς θὰ κάνῃ τὸν ἄλλον
πάτα-πάτα. . .

— "Ὡ! ὦ! ὦ! ὦ! ἐφώναξεν ὁ πα-
παγάλος, ἄμα κάνῃς ἀταξίες, πάτα-πάτα
ἐσένα, πάτα-πάτα ἐσένα!

"Αρπάζει τότε ἡ Εἰρηνούλα τὸν παπα-
γάλον ἀπὸ τὸν λαιμόν, καὶ τον δέρνει,
καὶ τον δέρνει, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ λέγει:

— Εἶδες; νά! νά! . . . ἐγὼ σὲ κά-
νω πάτα πάτα!

Βάζει ὁ παπαγάλος κατὶ ἀγριοφω-
νάρης:

— Βοήθεια, Χριστιανοί! φωτιά, βοή-
θεια! φωτιά! . . .

"Ο πατέρας τῆς Εἰρηνούλας τρέχει
ἀμέσως ἀπὸ τὸ γραφεῖον του· βλέπει
τὴν κόρην του, ποῦ ἔδερνε τὸν Κοκὸ
τῆς· ἂ! ἔπρεπε νὰ τὴν τιμωρήσῃ! διότι
δὲν εἶνε ὀρθὸν τὰ παιδιὰ νὰ κτυποῦν τὰ
ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν εἰσποροῦν νὰ ὑπερα-
σπισθοῦν.

"Ἐπιασε λοιπὸν τὴν Εἰρηνούλαν ἀπὸ
τὸ χέρι, τὴν ἔφερε κοντά του, τῆς ἀνε-

σῆκωσε τὸ φουστανάκι, καί. . . πάτα-
πάτα.

"Η Εἰρηνούλα, γεμάτη δάκρυα, ἔ-
κλαιε κ' ἐπαρακαλοῦσε:

— "Ἡμαρτον, πατέρα μου, καὶ δὲν το
ξανακάνω. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Κοκὸς ποῦ εἶχε
κουριάσῃ πάλιν ἐπάνω εἰς τὴν κολονί-
τσαν του κ' ἐτινάξτε διὰ νὰ βάλλῃ τὰ-
ξιν εἰς τὰ περὰ του, ποῦ εἶχαν γίνῃ
ἄνω-κάτω, ἐκύτταξε μὲ ἀλαζονικὸν ὕ-
φος τὸ κοριτσάκι, καὶ μὲ περιφρονητικὸν
τόνον εἶπε:

— Ρηνούλα, Ρηνούλα, εἶδες; νά,
νά, νά! . . . "Αμα κάνῃς ἀταξίες, πά-
τα-πάτα ἐσένα!

Καὶ πραγματικῶς, ἐκείνην τὴν ἡμέ-
ραν, ἡ Εἰρηνούλα εἶδεν ὅτι τὰ ζῶα δὲν
εἶνε παντοτε ζῶα.

Μερικὰ ὁμιλοῦν. . . Καὶ μοιλοῦντι ὁ
μπαμπᾶς εἶπε πῶς δὲν καταλαβαίνουν τί
λέγουν, ἡ Εἰρηνούλα εἶδε καὶ ἐπέισθη
πῶς κάποτε λέγουν τὴν ἀλήθειαν.

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Κ' ἐξημέρυσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ με-
γάλο κυνήγι.

Οἱ δύο σχοινοβάται εἶχαν χαθῇ, καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρε ποῦ εἶνε καὶ
τί κάμνουν, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἀρχικυνηγό, ποῦ ἦταν ἥσυχος γιατί τοῦ
εἶχαν δώσῃ τὸν λό-
γον τῆς τιμῆς των,
ἀλλὰ καὶ κάμποσο
ἀνήσυχος μὴ πως
δὲν θὰ ἐπιτύχαινε
τὸ στρατήγημά-
των. Καὶ τότε ἄλ-
λοῖμονο! . . .

"Η Αὐτοῦ Με-
γαλειότης ὁ μαῦ-
ρος Βασιλεὺς Κου-
κουμπιμπῆς ποτὲ
δὲν ἐπήγαινε σὲ
κανένα μέρος χω-
ρὶς νὰ συνοδεύεται
ἀπὸ μεγάλη πομ-
πὴ, παράταξι καὶ
παρέλασι. Καὶ μία ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας, ἦτο ἡ πομπὴ τοῦ κυνηγίου.

Λοιπὸν, ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ἐξεκίνησε ἡ μεγάλη πομπὴ διὰ τὸν τόπον
τοῦ κυνηγίου, καὶ ἄρχισεν ἡ παρέλασις τῶν διαφορῶν βαθμοφόρων,
θεραπόντων, στρατιωτῶν καὶ ἀκολουθῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Προηγούντοι οἱ Ἀγγελιαφόροι τοῦ Βασιλέως, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζον-
το καὶ Ποδηλάταφοροί, ἐξ αἰτίας τῶν ποδηλάτων μὲ τὰ ὁποῖα
εἶνε ἐφωδιασμένοι καὶ τὰ ὁποῖα ὁ μεγαλοπρεπὲς Κουκουμπιμπῆς ἀγό-
ραζε μεταχειρισμένα καὶ ὀλίγον χαλασμένα, ἀλλὰ εἰς πολὺ συμφερι-
κὴν τιμὴν, τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν εἰς τὸ Παρίσι.

("Ἐπεται συνέχεια.)

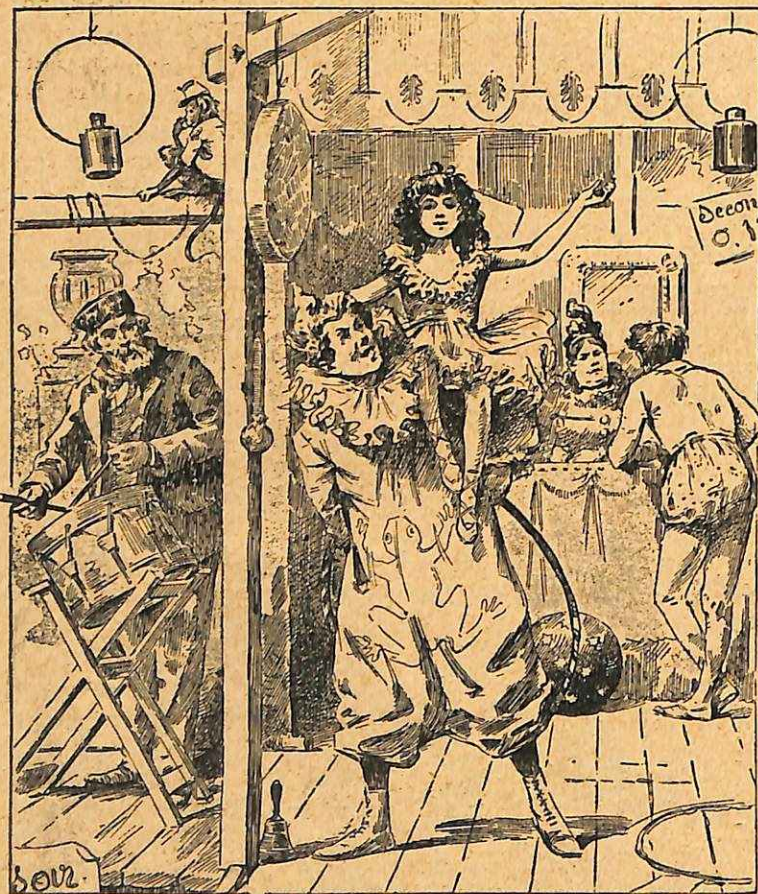
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Με μεγάλα γράμματα, εἰς τὴν μόστραν ἐνὸς μικροῦ μαγαζιοῦ ἦτο γραμμένον : « Παίρνετε ὅ,τι θέλετε, μὴ πεντάρα τὸ κομμάτι. » Καὶ ἡ ἀσπροκόκκινη καὶ μαδιὰ γαλλικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ἐπάνω ἀπὸ μίαν μεγάλην χαμηλὴν παράγκαν, ὅπου ἦτο γραμμένον : « Πανόραμα μὲ θαυμαστὰ θεάματα, 5 λεπτά. » Ἐπειτα ἦσαν βαρκοῦλες, κούνιες, τροχοί, μῦλοι καὶ ἄλλα διάφορα παιγνίδια. Ποτὲ δὲν ἦτο τόσο μεγάλη ποικιλία

« Ἀνέβη ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μίμου... (Σελ. 24', στήλ. γ'.)

θεαμάτων καὶ διασκεδάσεων εἰς τὸ Δουβρίον.

Λιγάνι μακρότερα, με ἄλκινα γράμματα, ἐβλεπες : « Ἡ γιγαντογυναῖκα καὶ ὁ νάννος σύζυγός της : εἴσοδος 10 λεπτά. » Καὶ ἔπειτα, ἀκόμη μακρότερα : « Παιδικὸν θέατρον : Α' θέσις : λεπτά 25. Β' θέσις : 15. Γ' θέσις, ὀρθοί, λεπτά 5. »

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἤρχετο θέατρον εἰς τὸ χωρίον. Ὅλος ὁ κόσμος ἐσχεδιάζε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παιδικὸν θέατρον : καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. Οἱ μικροὶ μάλιστα, τὸ ἔβλεπαν καὶ εἰς τὸν ὕπνον των. Ἀπὸ τὸ πρῶν, ἅμα ἀπόλυσεν ἡ ἐκκλησία, ὁ παιδικὸς κόσμος ἐπεριπλοῦσε τὴν παράγκαν.

Ἐδιδάξαν τὰ προγράμματα, ἐξαναδιάβαζαν τοὺς τίτλους τῶν ἔργων καὶ

ἀπεστήθιζαν τὴν διανομὴν τῶν προσώπων :

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Κοντορεβιδούλης

Ἡ Μάννα.
Ὁ Κοντορεβιδούλης.
Ὁ Δράκος.
Ἡ Γιαγιά.
Ὁ Δραγάτης.

καὶ ἀπέναντι τὰ ὀνόματα τῶν ἡθοποιῶν.

Εἰς τὸ ἴδιο πρόγραμμα ἦσαν ἀκόμη γραμμένα :

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Χοντρο-Γιάννη στὸ Παρίσι.

Καὶ παρακάτω :

Ταξίδιον εἰς τὴν Χώραν τῶν Θαυμάτων.

Ὡς βλέπετε, ὑπάρχον θεάματα δι' ὅλας τὰς ὁρέξεις καὶ δι' ὅλας τὰς ἡλικίας. Ὁ καθένας ἔλεγε καὶ ὑπεστήριζε ποῖον ἀπ' ὅλα ἐπρωτιμῶσε. Οἱ θεατρίνοι, με τὰ φανταχτερά των ρούχα, ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο ἐπάνω στὴν ἐξέδραν, κ' ἔκριναν πῶς εἶχαν σπουδαίας συνεννοήσεις μεταξὺ των, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ δεῖχνουν τὰ κτυπητὰ καὶ γυαλιστὰ καὶ ἀργυρόχρυστα στολίδια τῶν στολῶν των. Ἦσαν λογιζόμενοι ἄνθρωποι :

γέροισι καὶ νέοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφθαινες νὰ τοὺς ἰδῇς ἐβγαίναν ἔξω καὶ ἔμεναν μόνον ὅσον ἐχρεώζετο διὰ νὰ σε κάμουν νὰ τοὺς ἐπιθυμήσῃς νὰ τοὺς ξαναδῇς. Ἦταν κ' ἕνας γέρος με ἄσπρα γένεια, ὁ ὁποῖος ἐκτυποῦσε ἀδιάκοπα τὸ μεγάλο τύμπανον. Αὐτὸς δὲν ἐπήγαινε νὰ κρυφθῇ, ἀπ' ἐναντίας. Οἱ ἀπ' ἔξω ἔλεγαν πῶς καλλίτερα θὰ ἔκριναν ν' ἀφίστη τὴν θέσιν του εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ ξεσχίλῃ τῶν ἀνθρώπων τὰ αὐτιά, χωρὶς δόλου νὰ σταματῇ : ἡαρρεῖς κ' ἐπαίξει, χωρὶς ν' ἀκούῃ ὁ ἴδιος τὸν κρότον τοῦ τυμπάνου του. Ἀνάμεσα στὰ παραπετάσματα, ἐβλεπες κάποτε ἕναν παλῆκαρὰ με ἀτλαζωτὰ, κόκκινα σὰν παπαροῦνα, καὶ μὴ γυναῖκα με τριανταφυλλιά πλεκτά καὶ κολλητὰ πανταλόνια. Καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἐμισοῦσεν τὸ καπνέτασμα κ' ἔκριναν νὰ φα-

νῇ ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὰς φορεσιὰς των, σοῦ ἤρχετο νὰ τοὺς φωνάζῃς : « Ἐλάτε, λίγο ἀκόμα, νὰ χαρῆτε τὰ μάτια σας! »

Ἀλλὰ τὸ πανὶ ἐπερτεν ἀρέσως, καὶ κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ παραπονεθῇ, δι' ὅτι ὅσα εἶχαν ἰδῇ, τὰ εἶχαν ἰδωμένα χωρὶς νὰ πληρώσουν τίποτε. Ἐξάφνα, ἐνῶ ἕνας μῦμος, ἀλευρωμένος καὶ μουντζουρωμένος, ἐχοροπηδοῦσε, κ' ἐκλωτσούσε, κ' ἐκτυποῦσε, κ' ἐγέλοῦσε, κ' ἐδέρνετο μόνος του διὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς περιέργους, ἐνεφανίσθη ἕνα κοριτσάκι με στολὴν χορευτρίας καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ βήματα καὶ χαιρετισμούς, στρόφους καὶ ἡμιστροφάς, νὰ σκαρφαλῇ εἰς τὰ γόνατα, εἰς τοὺς ὤμους, εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μίμου, ὅπως θὰ ἐσκαρφάλωνε τὸ ποντικῆκι στὴν κουρτίνα, καὶ με μίαν εὐστροφίαν, με μίαν ἐπιτηδεύτητα ! Δὲν ἐπρόφθαινες νὰ το ἰδῇς πῶς το ἔκριναν.

Ἐνῶ ἐστύλοναν ὅλοι τὰ μάτια των εἰς τὸ κοριτσάκι, διὰ νὰ θαυμάσουν τὴν φορεσίαν του, αὐτὸ ἔκρινε ἕνα πῆδημα καί... εἰς δύο χρόνους καὶ τέσσαρας κινήσεις, ἀνέβη ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μίμου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐστειλε φιλιὰ εἰς τοὺς θεατὰς. « Ἀ ! τί νόστιμη χορευτοῦσα ! Καὶ πῶς τὴν ἐχειροκροτοῦσαν ! » Ὁ ἴδιος τὰ χέρια ἐκτυποῦσαν, ἐκροτοῦσαν με δύναμιν, ποῦ θὰ ἐπονοῦσαν ἔπειτα τὰ κασκέττα ἀνέμιζαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰ «εὐγε ! μπράβο !» βροντώδη ἀντηχοῦσαν.

Φυσικὰ, εἶχε μαζευθῇ πλῆθος πολὺ γύρω στὴν παράγκαν.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ ἦσαν ἐκεῖ, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ γειτονικά χωριά ἀκόμη. Ἐννοεῖται, ἦσαν ἐκεῖ καὶ ὁ Πετρογιάννης με τὴν Μαργαρώ. Δὲν ἐβγαζαν λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα των. Ἦσαν σαστισμένα, σὰν ἀπολιθωμένα καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, καὶ ἐθαύμαζαν με σιωπὴν καὶ με ἡσυχίαν.

Ὁ Ἐσπερινὸς ἐσήμανε, ἐνθυμίζων εἰς ὅλους, ὅτι εἶχε φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Τὸ πλῆθος, με πολλὴν του λύπην, διεσκορπίσθη, καὶ ὅλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια των. Ὁ Πετρογιάννης, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἐκινήθη νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν πλατεῖαν.

— « Ἐλα, πᾶμε, εἶπεν εἰς τὴν Μαργαρώ. Στέκεσαι αὐτοῦ, ριζωμένη σὰν τριανταφυλλιά. Δὲν ἔρχεσαι λοιπόν ; »

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν ἀπεκρίθη. Ἰσως μάλιστα καὶ δέν τον ἤκουσε. Με τὰ μάτια της καρφωμένα ἐπάνω εἰς τὴν μικρὴν χορευτρίαν, δὲν ἐκινήθη καὶ. Ἡ χορευτρία ἐστρέφονε τὰ ἄσπρα ἀτλαζένια γοβάκια της, τὰ ὁποῖα ἐδένοντο με κορδελλίτσες, ὅταν δὲ ἤκουσε τὸν ἀδελφὸν νὰ φωνάζῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι κ' ἐκύνταξε τὴν Μαργαρώ. Ἡ Μαργαρώ κατεταράχθη, ἐτραβήχθη ἐν βῆμα ὀπίσω, ἀπλώσε τὸ χεῖρ πρὸς τὸν ἀδελφὸν της, καί, χωρὶς νὰ

στρέψῃ τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὴν χορευτρίαν, ἐβάδιζε με τὴν κεφαλὴν ὀπίσω, με μικρότατα βήματα, ἀντικρύζουσα πάντοτε τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἤρχετο μαζὶ της, μαζί της...

Τὰ μάτια της Μαργαρώς ἐπεταλούδιζαν τὰ βλέφαρά της ἐτρεμούλιαζαν καὶ τὰ χεῖλη της ἐχαμογελοῦσαν. Ἡ μικρὴ χορευτρία ἐχαμογέλασε καὶ αὐτὴ ἡ Μαργαρώ ἐπλημμύρισε ἀπὸ χαρὰν, καί, ἀπὸ τὴν παραξάλην της, ἐπλησίωσε ζωηρὰ ζωηρὰ εἰς τὰ χεῖλη της τὸ ἄλλο χεῖρ ποῦ της ἔμενεν ἐλεύθερον, καί, με τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της, ἐστειλεν ἕνα δυνατό φιληματάκι πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ της.

Ἐπειτα ἡ Μαργαρώ ἐγύρισε διὰ μιᾶς, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ της κ' ἐστρέψε, χωρὶς νὰ σταθῇ πονεῖν, λές τὴν ἐκυννηγοῦσαν ἕως τὴν ἀχυροκαλύβαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΣ

— Τί συλλογίζεσαι, Μαργαρώ ; ἠρώτησεν ὁ Πετρογιάννης τὴν ἀδελφὴν του, καθὼς τὴν εἶδε νὰ κάθεται σκεπτικὴ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κρεβατιοῦ της, με τὰ μάτια της, ποῦ ἐτρυποῦσαν, ἐνθόμιζες, τὰ τζάμια κ' ἐταξίδευαν εἰς μέρη μακρινά.

— Συλλογίζομαι τὴν χορευτρίτσα.

— Τὸ ἐπερίμενα... γνωρίζω μάλιστα κάποιον, ποῦ πεθαίνει ἀπὸ τὴν λαχτάραν του νὰ τὴν ξαναδῇ καὶ ἀλλοῦ, καὶ ὅχι μονάχα ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν. Ἐ, τί θὰ ἔλεγε, ἂν σου ἐπρότεινα νὰ πᾶμε μαζί στὴν παράστασι τοῦ ἀπόγευμα ;

— Ὡ ! Πετρογιαννάκη μου, πόσον σ' εὐχαριστῶ ! Δὲν ἐτολμοῦσα γὰ σοῦ το ζητήσω, διότι, ἂν μου ἔλεγε, ὅχι, ξέρεις...

— Ἄν σου ἔλεγα ὅχι ;

— Λοιπόν, νὰ ! ἐγὼ θὰ ἐπήγαινα καὶ μόνη μου... Δὲν εἶνε νόστιμη, τί λές ;

— Ἡ χορευτρίτσα ;

— Καὶ τί πεταχτή ; καὶ τί εὐμορφόρεμα ; Ἐκύνταξες τὰ φουστάνια της, τὴν ὥρα πουν ἐχόρρευε ; Πετοῦνε καὶ φτερουγίζουν σὰν τὰ φτερά τῆς πεταλοῦδας. Κ' ἐκεῖνα τὰ ποδαράκια της, μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ σκαρπινάκια, ποῦ εἶνε μὴ τρέλλα ! Καὶ τὸ στεφάνι της με τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα στὰ χρυσὰ μαλλάνια της ; Καὶ τὸ ἀτλαζωτὸ μπουστανί της ; Καὶ τὸ προσωπάκι της, καὶ τὰ μάτια της, ἅμα χαμογελᾷ ; Ἐξέρεις, δὲν ἡμπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ, ὅταν της ἔστειλα τὸ φιλί. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

— Ὅποιος σ' ἐβλεπε, αὐτὸ θὰ ἔλεγε... Σὲ βεβαίονω, τὰ δάκτυλά σου δὲν ἐπρόφθασαν καὶ ν' ἀκουμπήσουν ἐπάνω στὰ χεῖλη σου, καὶ τῆς το ἔτίναξες τὸ φιλί σου, φεύγωντας, σὰν νὰ ἦταν δεματάκι ἀπὸ ἀνοησίες...

— Ἀλήθεια ;... Ὡ ! ἔκαμα λοιπόν καμμιὰ ἀνοησία, καὶ ἴσως καὶ νὰ τὴν ἐπείραξα ;

— Ὡ ! ὅσο γι' αὐτὸ ὅχι.

— Νομίζεις ;

— Εἰμαι βέβαιος. Εἶδα τὴν ἀπόδειξιν...

— Τί ἀπόδειξιν ; Πές μου τὴν γρήγορα !

— Νά ! τὸ φιλημά σου, ποῦ τῆς το πέταξες στὰ τυφλά, καθὼς ἐγύριζες τὴν πλάτη σου νὰ φύγῃς, αὐτὴ σοῦ το ἀνταπέδωσε !...

Ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἔμενε καθισμένη εἰς τὰ πόδια

« Καὶ τοῦ ἐπρόσφερε ἕνα μῆλο. » (Σελ. 246, στήλ. α'.)

τοῦ κρεβατιοῦ της, ἅμα ἤκουσε τὸν ἀδελφὸν της νὰ τῆς κάμνῃ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν, ἐσηκώθη μ' ἕνα πῆδημα, τὸν ἐπλησίωσε, ἐβάλε τὰ χέρια της γύρω στὸν λαιμὸ του, καὶ τὸν ἔσφιξε με ὄλην τὴν δύναμιν.

— Φθάνει, Μαργαρώ, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος, θὰ με κάνης πάλιν νὰ πνιγῶ.

— Με συγχωρεῖς, τοῦ ἀπήντησε, τὸ εἶχα λησμονήσει...

— Ἐλα καλλιτέρα, νὰ πᾶμε στὸ κτήμα τοῦ κ. Δημάργου, νὰ φάμε τίποτε. Ἡ Σταμάτα εἶνε στὸ πανηγύρι, καὶ δὲν θὰ μας πειράξῃ.

— Στὸ κτήμα ; Ὀνειρεύεσαι ! Νὰ δᾷ ἡ ὥρα, νὰ πᾶμε τώρα στὸ κτήμα.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι δὲν θὰ περάσωμε τὴν ἡμέρα μας χωρὶς νὰ φάμε. — Καὶ γιατί ὅχι ; Δὲν εἶνε πανηγύρι σήμερα ;

— Ὡραία ἀπάντησις κ' αὐτὴ, Μαργαρώ μου. Τὸ πανηγύρι διασκεδάει,

δὲν γεμίζει ὅμως καὶ τὴν κοιλιὰ μου... — Πήγαινε ἐσύ ἐγὼ δὲν πεινώ.

Ἐννοεῖται, ὁ Πετρογιάννης δὲν θὰ ἐπήγαινε ὀλομόναχος νὰ ζητήσῃ νὰ φάγῃ, ἐνῶ ἡ Μαργαρώ δὲν θὰ εἶχε οὔτε τὸ δόντι της νὰ γλυκάνῃ... Καὶ ὅμως, χωρὶς νὰ τῆς ἀπηντήσῃ τίποτε, ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν ἀχυροκαλύβαν, κ' ἐφυγεν ἡσυχὸς ἡσυχὸς, με τὰ χέρια του στὴν τσέπη, σὰν εἰσοδηματίας, κ' ἐσείετο κ' ἐλυγίζετο, περιπατῶν εἰς τὴν τύχην. Δὲν ἤξευρε καλά-καλὰ καὶ αὐτὸς τί ἔκριναν ἤξευρε μόνον πῶς ἡ Μαργαρώ ἦτον ὀλομόναχη στὸ σπίτι, ὅτι εἶχε τὸ μυαλό της διαρκῶς εἰς τὴν χορευτρίτσαν, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἐπήγαινε αὐτὸς νὰ τῆς φέρῃ τίποτε νὰ τσιμπήσῃ, αὐτὴ θὰ ἔμενε σὰν τὸ πουλάκι στὴ φωλιά, θεονόστιχη.

Καθὼς ἐπροχώρησε, σὰν νὰ τον ἔσυρε τὸ ἔμφυτον, πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας, εἶδε ποῦ ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν στέγην τῆς παράγκας τοῦ

Θεάτρου ἕνας πυκνὸς μαῦρος καπνός, καί, καθὼς ἐπλησίωσε, μὴ μυρωδιά λαχανόσουπας ἐσκόρπισθη γύρω του, καὶ ἕνας κρότος ἀπὸ σιδερικά καὶ πλαστικά ἐκτύπησε τὴν ἀκοήν του. Ἀπὸ τὸ παραθυράκι, εἶδε τὸν ἄνθρωπον με τὰ ἄσπρα γένεια, ὁ ὁποῖος κατὰ ἀνεκάλει ἐπ' αὐτὴν τὴν φωτιά, καὶ πίσω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτό των, ἦσαν ἑπτὰ ἄλλοι, καθισμένοι καταγής, κ' ἐτρω-

γαν, ἐπιναν ἀπὸ τὰ μπουκάλια, κ' ἐγέλοῦσαν μ' ὄλην τὴν καρδίαν των.

Τί εὐτυχεῖς ἄνθρωποι ποῦ εἰσείνουντο ! Καὶ τί ὠραία εὐδωδία, γύρω των ! Χωρὶς ἄλλο, ἦσαν ἐκεῖ οἰκογενειακῶς, καὶ ἐτρωγαν νὰ κάμουν δυνάμεις καὶ πνεῦμα διὰ τὰ ὠραία γυνάσματα που ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιδείξουν καὶ διὰ τὰ ὠραία λόγια που ἐσκόπευαν νὰ ποῦν ἔπειτα. Καὶ ὁ μικρὸς μας ἐφαντάσθη κ' ὅλας ὅτι ἦτο καθισμένος εἰς τὸ θέατρον, ὅτι ἐθαύμαζε κ' ἐχειροκροτοῦσε τοὺς ἡθοποιούς.

« Πόσον θὰ καμαρώνουν, ἐσυλλογίζετο, ἅμα τοὺς χειροκροτοῦν, ὅπως τὴν χορευτρίτσα ! Θὰ ἦταν τὸ ὄνειρό μου, ἐμένα, νὰ κάμνω γυμνάσια καὶ νὰ μαθαίνω ἀπ' ἔξω μέρη διὰ νὰ με χειροκροτοῦν. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶνε κανεὶς ντυμένος σὰν χωριάτης : δὲν φορεῖ τσόκαρα, παρὰ σκαρπινά : δὲν φορεῖ μαδιὰ μπλοῦζα, παρὰ μεταξωτὴ βέστα καὶ βρακιά βελου-

δένια' και έπειτα, είνε πάντα με κόσμον, έχει κάποιον να κουβεντιάζει. Βλέπει διάδοχα καινούριους τόπους και διαφορετικούς ανθρώπους, και ανθρώπους που σ'ε καλοπιάνουν, αφού διασκεδάσουν μαζι σου' ενώ εδώ, είνε πάντα αυτοί οι ίδιοι κατσούφιδες, που όλο κουταμάρες λένε. Παντού τους βλέπεις, πάντα μπροστά σου βρίσκονται, μέσα στο μυαλό σου πάντα με το φόβο που τους έχεις, με την ένθυσή σου πώς σ'έβλαψαν. Κ'εγώ δεν ξέρω τί θα έδινά, αν ήμουν εκατό μίλια μακριά από αυτή τη Σταμάτα και τον Πετράκη της!»

Ενώ έσυλλογιζέτο αυτά, έπλησίασαν ακόμη περισσότεροι εις εκείνην την συντροφιά, χωρίς να το καταλάβει. Και μάλιστα, είχε πάρη τέσην φόραν, ώστε δεν ήτο πλέον δυνατόν να έπιστρέψει εις την πλατείαν χωρίς να περάσει έμπρός από τους θεατρίνους. Αυτό τον έκαμε να στενοχωρηθώ πολύ.

— Έλα δώ εσύ, μικρέ περίεργε, είπεν ο γέρος που έκτυπωσε προτήτερα το τύμπανον' ακόμα θα τρυγυρίζεις μέσα στα παρασκήνια μας; Μην τυχόν και θέλεις κανένα κομμάτι από το χοιρομέρι μας; . . . [Νά, πάρε, δεν είνε σκόλη κάθε μέρα. . . . Καί, έπειδή ο Πετρογιάννης έτραβήχθη όπισω: — Έλα λοιπόν κοντά, δεν μου φαίνεσαι για πριγκιπόπουλο, με τα τρυπημένα σου τσόκαρα. Δεν είνε ντροπή, άμα πεινά κανείς. . .

Καί, καθώς έλεγεν αυτά ο γέρος, του έπρόσφερε μία μεγάλη κομμάτα ψωμί, σκεπασμένη με ροδαλό χοιρομέρι. Ο Πετρογιάννης έδίστασε να δεχθώ έλεημοσύνην από εκείνους τους ανθρώπους που δεν έγνωρίζεν' αλλά έσυλλογίσθη την Μαργαρώ, ή όποια είχε να φάγη από το βράδυ. Έπλησίασε τότε σιγά-σιγά και άπλωσε το χέρι του, ενώ με το άλλο έβγαζε το κασέττο του' είπεν ευχαριστώ εις την συντροφιά, κ'έτρεξε να φύγη. Αλλά, καθώς έτρώγονε να περάση πίσω από το καραβάνι των θεατρίνων, ήσθάνθη ότι τον έτραβούσαν από το ρούχο, έγύρισεν άμέσως κ'ερέθη έμπρός εις την μικρήν χορεύτριαν.

— Έσύ δεν είσαι ο άδελφός της; του είπεν αυτή χωρίς περισσοτέρας εξηγήσεις' να λοιπόν να της δώσης αυτό...

Και του έπρόσφερε ένα μήλο, εις το όποιον έφαινετο το έλαφρόν ίχνος μιας δαγκωματιάς. — Έπήγαινα να το φάγω, είπε, και, έννοούσα το σημάδι, όπου ή φλούδα του μήλου είχε κάπως βουλιάξει: Λυπηύμαι. . . . δεν το ήξερα. . . . Ο Πετρογιάννης έδραξε το μήλο, έχαμογέλασε και έξαναπήρε τον δρόμον διά το σπιτάκι των.

Εις την ίδιαν θέσιν, όπου την είχε αφήσει, με τα μάτια της πάλιν προσή-

λωμένα πολύ μακριά, ο άδελφός εξαγαθρήκε την άδελφήν του, βυθισμένην εις σκέψεις. Αυτή δεν έσήκωσε καν το κεφάλι, όταν εκείνος έπλησίασεν.

— Γνωρίζω κάποιον, είπεν ο Πετρογιάννης, που θα φάγη αυτό το ψωμί, αυτό το χοιρομέρι, με πολλή όρεξι και διάθεσι. . . . Και αυτός ο κάποιος, έπρόσθεσεν, άμα είδεν ότι ή Μαργαρώ δεν έσάλευσεν από την θέσιν της, είσαι εσύ, Μαργαρώ.

— Έγώ, του άπήντησε και άνεσηκώθη με ζωηρόν κίνημα. Έχεις μεγάλη λάθος. . . . Έγώ έφαγα σήμερα κ'έχόρτασα για όλη την ήμέρα. . .

— Έχόρτασες; με τί; . . .

— Συλλογιζομαι πράγματα. . . ένα σωρό πράγματα!

— Αυτά όμως δεν κόβουνε την πείνα, κ'εγώ σου δίνω τον λόγο μου, πώς θα φας και θα καλοφας από αυτό το φαγάκι. Έγώ σου το λέγω, και σου το ξαναλέγω, και στοιχηματίζω μαζί σου όλα τα χρήματα, που είνε στην παληά την κάλτσα, πώς πριν σμάνη ή πρώτη καμπάνα του έσπερινού, δεν θα μείνη ούτε κουκουτσάκι από αυτό το μήλο.

Η Μαργαρώ έκύτταξε καλά τον άδελφόν της.

— Και για να γίνη αυτό, έπρόσθεσεν ο Πετρογιάννης, δεν έχω παρά ένα λογάκι να σου πώ.

— Ω! το γνωρίζω, το λογάκι σου! Θά μου πής πώς δεν έκοψε ή Σταμάτα αυτό το ψωμί, ούτε το χοιρομέρι, ούτε το μήλο απ'τη μηλιά του. . .

— Καθόλου!

— Θά μου πής πώς τ'άγοράσες με τα χρήματα, που σου έδωσε ο κύριος Δήμαρχος.

— Ούτε αυτό.

— Αϊ, μά τότε, δεν ξέρω τίποτε!... Αυτό που ξέρω είνε πώς δεν τα έχεις κλειμμένα.

— Και πώς δεν έχουν κατεβή ζυμωμένα, ψημένα, έτοιμα και κομμένα στη φούχτα μου.

— Ποιός σου τα έδωσε;

— Άν το 'ερής, Μαργαρώ μου! είν'άπιστευτο, αδύνατον να το φαντασής. . . Έλα. . . Το 'ερήκες;

— Όχι! δηλαδή. . . Ίσως. . . δεν το λμώ όμως.

— Δεν το λμώ; Αϊ, λοιπόν, αυτό θα είνε τότε. . . Πές το. . . το έπέτυχες, δεν είν'έτσι; . . .

— Από το θέατρο; . . ή χορευ- τρίτα; . . .

— Αυτή, όλη κ'όλη!

— Ω! Πετρογιάννη μου, υποθέτω, πώς εσύ δεν έζήτησες τίποτε, δεν είν'έτσι; . . . είπε κ'εδάγκασε τα χείλη της.

— Άπ'έναντίας, εγώ δεν ήθελα. Και της διηγήθη, μ'όλας τας λε-

πτομερείας, πώς συνέβησαν τα πράγματα.

— Α! έτσι, μάλιστα! είπεν ή Μαργαρώ, όταν εκείνος έτελείωσε. Τώρα το θέλω, αυτό το φαί. . .

Έμοιράσθησαν το ψωμί και το χοιρομέρι, και, όταν έφθασαν εις τα έπιδόρπια, ή Μαργαρώ έδραξε το μήλο, το έσπασε στα δύο, έδωκε το ένα κομμάτι εις τον άδελφόν της, έκράτησε αυτή το άλλο, και το έδάγκασε με όλην της την καρδιά. . .

— Ξέρεις, Πετρογιάννη! είπε ή Μαργαρώ, όταν έτελείωσαν το φηγητόν των'δεν είχα στοιχηματίσει μαζί σου τα χρήματα της παληάς της κάλτσας!... (Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατά το γαλλικόν της Κας Α. Λατούς.]

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Γιατί τάστέρια τόσο πληθαίνουν μέσα στο χάος το σκοτεινό; — Όσα παιδάκια στη γή πεθαίνουν Όλα πηγαίνουν στον Ουρανό.

Κι' όταν ή νύκτα περνά σιμά των Κι' όλόγυρά της χοροπηδούν, Θυμούνται πρόσχαρά τη μιμή των Και σκύδουν όλα για να τη δούν.

Και τα ματάκια των ξεχωρίζουν Μέσα στο χάος το σκοτεινό Και φέγγουν όλα και λαμπυρίζουν Και φαίνοντ' άστρα στον ουρανό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κάκια προς την Φιφίκαν, ή όποια φορεϊ γυαλιά:

— Ε! Φιφίκα! . . . Μά δεν άκουες τήσιν ώρα που σε φωνάξω; . . . Ε! βάλε έπιτέλους τα γυαλιά σου. . . . ετ'αυτιά! !

*Εστάλη υπό της Διακριθείσης Αρσενικής.

Ο Διδάσκαλος: — Παιδί μου, χωλαίνει πολύ. . . πάρε τα μέτρα σου μην πάθης καμιά ιστορία. . .

Ο Μαθητής: — Άχ αυτός ο άθλιος ο παπουτσής που μου έκαμε τόσο στενά παπούτσια! . . . Και μήπως δεν έπήρε τα μέτρα μου; *Εστάλη υπό του Αστερόεντος Ούρανου.

Ο Κουφιοκεφαλής, βλέπων όπισθεν μικρού κάρρου τα άρχικά του ιδιοκτήτου Π. Χ. και την χρονολογία 1902. Άαφωνεϊ:

— Α, μ'αυτό είνε άναμ! Νά έχω κατασκευασθώ 1902 χρόνια πρό Χριστού, και να διατηρηται ακόμη έτσι καινούργιο!

*Εστάλη υπό του Αέλιου Αριστοτέλους.

Πρό του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου. Γιάννης: — Πά, πά! τί φόρα ο ηλεκτρικός! Χθές πήγα να βγάλω από το παράθυρο το κεφάλι μου, και από την πολλή φόρα μου έφυγε, και ύστερ' από μισό λεπτό, το έβλεπα χίλια μίλια μακριά. . . . Εύτυχώς ήταν εκεί ένας φίλος μου και το έπιασε, και στην έπιστροφή μου σ'έδωκε.

*Εστάλη υπό του Αέλιου Αριστοτέλους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ο Βαρναβικός Σύλλογος «Ευξείνος» ενεγράψε δι' έξόδων του το ύπ' αριθμόν 28 συσταθέν πέρυσι άπορον παιδίον της Σμύρνης. Συγκρίρων Σύλλογος «Ευξείνος» διά την ευγενή του πράξιν και εύχομαι να εύρη πολλούς μιμητάς.

Εξάτε τί μου έγραψε προχθές το 'Υπερ Πατρίδος περί των συγχών και έκτενών έπιστολών. Εξάτε επίσης τί άπήντησα εγώ: ότι εις τουτό δεν έμπορώ να βάλω κανένα περιορισμόν. Μίαν μίαν παράκλησιν θα σας κάμω: 'Αν είνε δυνατόν, αι παραγγελίαι αι περιεχόμεναι έντός έκτενούς έπιστολής, να είνε πάντοτε γραμμέναι χωριστά, είτε εις την άρχήν, είτε εις το τέλος της έπιστολής, και μάλιστα με τίτλον «Παραγγελία». Αυτό θα με διευκόλυνε πολύ. Μού συμβαίνει πολλάκις να λαμβάνω έπιστολάς έκταστέλλους, συνοδευομένας από όλίγα χρήματα, π. χ: από γραμματόσημον 30 λεπτών. Πρέπει λοιπόν να διαβάσω άμέσως με προσοχήν και τας έκτάς σελίδας, διά να ιδώ διατί στέλλονται αυτά τα χρήματα και να έκτελέσω την παραγγελίαν. Άν λοιπόν ή παραγγελία είνε γραμμένη χωριστά, όπως σας είπα, εις την άρχήν ή εις το τέλος της έπιστολής, θα την ιδώ εύκολα, θα την έκτελέσω άμέσως, — διότι πάντοτε μία παραγγελία έπείγει, — και έπειτα, με την ήσυχίαν μου, θα διαβάσω τας έκτάς σελίδας διά ναπαντήσω εις την Αλληλογραφίαν. Αυτήν την χάριν δεν έμπορούν να μου κάμουν όσοι μου γράφουν έκτενώς;

Το όνειρον της Κυριαζιζούσης Σημαίας ([8Ε] διά τας έκτάς ώρας έπιστολάς,) έπληρώθη: 'Ηλθεν εις τας 'Αθήνας, μου γράφει από τας 'Αθήνας, κ' έπεσεκθή εις το Γραφετόν μου. . . Πόσον ζωηρά μου περιγράφει τας έντυπώσεις του! Προπάντων όταν άνήλθεν εις την 'Ακρόπολιν...

Με μεγάλην μου έπίσης χαράν είδα εις το Γραφετόν μου και το Κόκκινον Κρίνον, ([ΕΕ] διά την τελευταίαν 'Αλεξανδρινήν 'Επιθεώρησιν), το όποτον πη αίνει να περάση το καλοκαίρι του εις τον Βώλον' καθώς και τον Μικρόν Βιολιστήν, ή όποιος θα παραθερίση εις Χίον. Τί καλά παιδιά!

Ο Δικέφαλος 'Αετός [5Ε], εξακολουθεϊ τας μελέτας του και τας μεταφράσεις του εκ της γαλλικής φιλολογίας, των όποιων δείγματα μου δίδει συχνά: Είδα και την εικόνα του εις την έκδρομήν. πλησίον του κ Δημάρχου και του πατέρα του... 'Αλήθεια, ή κριτική εκείνη περί των 'Ανατολικών' του Ούγγω, την όποιαν μετέφρασε χωρίς να ξέρη τίνος είνε, είνε του ίδιου του Ούγγω. Εις τους προλόγους των βιβλίων του, ο μέγας ποιητής συνείλιζε πάντοτε να γράφη περί του έαυτού του τριτοπροσώπως: «Ο συγγραφέας του παρόντος βιβλίου νομίζει... κτλ.» Ένεκα τούτου ο Δικέφαλος 'Αετός εξέλαβε την κριτικήν ως γραμμένην από άλλον.

Και το αγαπητόν μου Χειμώνανθον [6Ε] έπίσης διαβάζει πολλά πράγματα και πάντοτε έχει να μου γράφη ώραιας έντυπώσεις και περιέργους κρίσεις. Έγινε καλά ο εξάδελφός του, ή όποιος ήτο κληνός; Το ευχαριστώ πολύ και διά την λεπτομερή στατιστικήν των Ευσήμων της Δ' 'Εκαμηνίας.

Άλλά την λεπτομερεστέραν στατιστικήν μου την έστειλε το Σήμα της Διαπλάσεως [8Ε], το όποιον έλαύμασα την ύπομνήν και την άκριβειαν. Και ή έπιστολή του, ώραιότατη και ποικίλη, με άπειρημύωσε διά τον τόσον καιρόν που έκαμε να μου γράφη Νά, ή Φίλη των Ζώων είνε κόρη 'Ηγεμόνος (το άκους και σύ, Χειμώνανθον;) αλλά τίνος δεν έμπορώ να είπω διότι θα έπροβόδετο το όνομά της. Τί να σου είπω, Δίχρωμος Φούξια [ΕΕ]! Κ'εγώ νομίζω ότι δεν πρέπει κανείς να παραμελή την Αλληλογραφίαν του, ή όποια διατηρεί την φίλαν αλλά, από «μαρμαρυγώδη νάματα αήλης, διακινούμενα εν τη ψυχή, καθ' ήν στιγμήν έπικονωνεί με τας προσφιλείς αυτή ψυχάς», δεν καταβαλύνω εγώ πολλά πράγματα... 'Ο περί ου έρωτός Διαγωνισμός θα δημοσιεύη πολύ γρήγορα.

Βυζαντινό 'Αγρόν [Ε], σου έστειλα ότι έζητήσες. Το περίεργον είνε ότι πέτος, αντίθετως προς ό,τι υποθέτεις, δεν παρετηρήθη έλάττωσις της Αλληλογραφίας κατά την έποχήν της μελέτης των έκταστων. Οι φίλοι μου έμελετοῦσαν και εις τα διαλείμματα της μελέτης μου έγραπαν. Έβέβαιον την αλληλογραφίαν ως αναψυχήν εις τους κόπους των έκταστων!

Ένα χαριτωμένο έπιπόνητόν μου ύπενθυμίζει σήμεραν ο 'Αειδύς [Ε]. Κάποιος μουσικός, εις την Γαλλίαν, άπέθανεν έπειδή έφαγε με λιμαρρίαν ψάρι. Και έπί του τάφου του έχάρτασαν κατά σειράν αυτές τες νότες:

λά, σόλ, λά, μι, λά, το όποιον γαλλιστί διαβάζεται ούτω: La sol l'a mis lá. Δηλαδή: «Η γλώσσα (ψάρι) τον έβαλεν εδώ».

Σου έστειλα άγγελίας και τιμοκατάλογον, Ξεπεσμένα Λόρδε. Είχην συσσωρευθώ πολλά έπιστολά σου κ' έβράδυνα να σου άπαντήσω ένεκα άσολιών. Κανείς δεν μου έγραψε τίποτε έναντίον σου, να είσαι ήσυχος και να μου γράφης.

Από τας Πάτρας μου άνηγγέλησαν οι εύτυχείς γάμοι της παλαιάς και αγαπητής μου φίλης 'Ελευθερίας Κορύλλου μετά του κ. Π. Βουρλούμη. Τα θερμάτα συγχρητηρία μου εις όλην την οικογένειαν.

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Άλλαγαί Ψευδώνυμων: Κυρία Δέν με μέλει (Δ. Α. αυτό ήτο το καλλίτερον) και Ποθητή Έλλάς (Ι. Α. ΙΙ. ευχαριστώ πολύ διά το ξεσπάθωμα: αι προτάσεις θα δημοσιευθούν εις το προσχές.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλάξουν. ο Λόφος του Γάνου με την Λευκήν Νύκτα, Ντούμπλ-Τρίπλ και Λάμπιν του 'Ηλίου — ο Ρεμβασμός με την Θέαν της 'Ελπίδος, Λάμπιν του 'Ηλίου και Εσρινόν Ουρανόν — ή Χιονομένη Κούκλα με την Χαράν των Γονέων, Λευκήν Νύκτα και Φίλην των Ζώων — ή Λάμπιν του 'Ηλίου με τον Λαμπρόν 'Ιππία, Δούκιον των Σαλόνων και Ρόδον της 'Ανατολής — ή Βασίλισσα των Άνθρώπων με τον Απογόγον του Νέστορος, Λευκήν Νύκτα και Φίλην του Κόματος — ο Τρεμοσύνων Αίγερνός με το 'Αρχιζάνιον του Παρθενωγείου — ή Γλαΐς της 'Αθηνας με την 'Ερυσάν Κούκλα με την εποχήν της μελέτης των έκταστων. Οι φίλοι μου έμελετοῦσαν και εις τα διαλείμματα της μελέτης μου έγραπαν. Έβέβαιον την αλληλογραφίαν ως αναψυχήν εις τους κόπους των έκταστων!

Ένα χαριτωμένο έπιπόνητόν μου ύπενθυμίζει σήμεραν ο 'Αειδύς [Ε]. Κάποιος μουσικός, εις την Γαλλίαν, άπέθανεν έπειδή έφαγε με λιμαρρίαν ψάρι. Και έπί του τάφου του έχάρτασαν κατά σειράν αυτές τες νότες:

λά, σόλ, λά, μι, λά, το όποιον γαλλιστί διαβάζεται ούτω: La sol l'a mis lá. Δηλαδή: «Η γλώσσα (ψάρι) τον έβαλεν εδώ».

Σου έστειλα άγγελίας και τιμοκατάλογον, Ξεπεσμένα Λόρδε. Είχην συσσωρευθώ πολλά έπιστολά σου κ' έβράδυνα να σου άπαντήσω ένεκα άσολιών. Κανείς δεν μου έγραψε τίποτε έναντίον σου, να είσαι ήσυχος και να μου γράφης.

Από τας Πάτρας μου άνηγγέλησαν οι εύτυχείς γάμοι της παλαιάς και αγαπητής μου φίλης 'Ελευθερίας Κορύλλου μετά του κ. Π. Βουρλούμη. Τα θερμάτα συγχρητηρία μου εις όλην την οικογένειαν.

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

Μία χαρά και μία λύπη: Το αγαπητόν μου Νευρόσπαστον έχασε τον πολύτιμον και σεβαστόν του πατέρα. Και τώρα αυτός είνε οίκογενειάρχης, αυτός ανέλαβε την διεύθυνσιν του Καταστήματος... 'Ο Θεός να τον προστατεύη και να τον στηρίξη εις τας νέας του σοβαράς άσχολίας!

